

paret permiffum. xxxiii. q. v. ca. si non licet, cum si. de hoc. 93. di. c. puenit. ii. & ii. q. v. c. confuluisti. dic q & olim & hodie in materia prohibita omne non apparet concessum præsumitur prohibitum. In materia concessa, omne quod ad sui regulam & generalitatem præsumitur permiffum, nisi appareat phibitum causa, q̄a quod est sub regula, est cōter accidens, quod præter regulam, singulariter accidens, & regularia p̄sumuntur, specialia autem & singularia nō. Si aut vis cognoscere, an sit materia prohibita, vel permiffa, considera modum loquendi, quia si ius in materia loquitur permiffue, præsumitur permiffa, si negatiue, præsumitur phibita. Et si quæris, secundum ius naturæ omnia fuerunt cōcessa duobus exceptis. Primum q̄ quis non faceret alteri q̄ sibi non vellet, vt in prin. decre. Secundum q̄ non faceret, contra prohibitionem superioris, quod patet in prohibitione efus pomi. superueniente iuregentium destructum fuit illud prohibitorium, & omnia fuerunt concessa, dummodo de facto posset quis conceptum adimplere. i. dist. c. iusgentium. saluis tamen p̄tionibus, & legatorum religione, q̄ non licebat violari, vt ibi, & ff. de pac. l. conuentionum. & l. seq. Tertium tempus fuit legis Molayca, in isto aliqua sunt prohibita, & aliqua præcepta. Exod. 20. postea superuenit, lex ciuilis, in qua quædā phibita & quædā permiffa. Quarto superuenit tempus gratiæ, quo declarata est lex vetus, & patefacta est veritas. quo tempore emanauit lex canon. per quam ciuilis intelligēda est de cel. miss. c. cum Marthæ. in his quæ non sunt prohibita, vel concessa. Venio ad versu. Sane. No. primo q̄ translatio attribuitur superiori beneficii ad quod fit translatio. absolutio, vel concessio attribuitur illi, a quo trāsferetur, seu a superiore beneficii, a quo tranferet, & ad illu spectat dare licentiā trāsferēdi. No. secūdo p̄nā trāsferentium Epos, quibus transferre non competit, & etiam illorum qui translationi consentiunt, & translato consecrant, vel confirmandi, quia suspenduntur a potestate consecrandi, vel confirmandi, & p̄na translato est, quia suspenditur a Pontificali officio. Not. iii. q̄ cæteris parib. plus peccat superior, quam inferior, & plus peccat inordinate p̄mo uens, quam promouens, & minus aliorum sequens errores, quam inducens ad sequendum. No. quarto, q̄ paritur sp̄te contenti, & veniam postulant, & peccanti ex errore. et no. qui dicantur peccare, ex malignitate dicuntur peccare, qui peccant ex certa scientia. ex simplicitate, qui peccant errore. quantum tūque error ille cadat in latam culpam, vt est iura ignorare. No. quinto q̄ v̄ de substantia consecrationis, vt consecrandus ad aliq. consecratur ecclesiā, & tertā determinatā, & i qua sponfus sit consecratus. ergo ad ecclesiam, in qua non est sponfus, licet in alia sit sponfus, cum in illa consecratur, non dicitur consecratus ad aliam, in qua non est sponfus, quia ad illam consecrari non potest. Et per hoc videtur q̄ consecratus in episcopum ad ecclesiā, in qua est intrusus, non recipiat habitum consecrationis, adeo q̄ postea inde remotus non remanet etiam Episcopus vilius, ecclesiæ. No. sexto q̄ alligatus alteri ecclesiæ habet duplex impedimentum si suspendatur. primum est impedimentū prioris vinculi, secundum est impedimentum secundæ suspensionis, oportet ergo q̄ super vtroque dispensetur. Not. septimo q̄ consensus nullus ex perseuerantia consensus rudi modo potest operari quo ad facilitatem dispensandi, nō quo ad validitatem electionis, de quo sup. ti. i. c. bonæ. Opp. primo q̄ leuius debuerint puniri isti archiepiscopi, vt sup. c. proxi. Sol. hic plus deliquerunt, quia hic fuit translatio, & consecratio. Item q̄a potuerunt maturius videre, eo quod plures fuerunt. Opp. q̄ non debuerit hic admitti electus, imo debuerit priuari. inf. eo. c. licet. Sol. hic papa fecum egit gratiose. de iure. n. debebat utroq; priuari. & capitulum etiam debuit illa vice priuari potestate eligendi, nisi papa etiam cum eo dispensasset, vt sup. de ele. c. cum in cunctis. Opp. q̄ hic translatus non debuerit ad gubernationem ecclesiæ admitti, imo debuerit vtraque priuari. inf. c. licet. Sol. gl. fateor q̄ de iure hic priuandus erat vtraque. & electores potestate eligendi vltra hoc, & electus, cum elegerent inhabilem, ita q̄ totū q̄d hic fit, fuit gratia. ideo Host. hic dicit quod in alio fuit gratia, quia consensus a principio fuit nullus, siue fuerit electus, siue postularus, eo q̄ non potuit ab alio postulari, q̄a papa, de postu. præla. c. fi. & sic consensus ille initialis matrimonii nullus fuit, nec esse potuit aliquis. † Sed hoc approbat papa, cum non licet dicere, cur ita facis. xix. dist. c. in memoriam. vnde si intelligamus de perduratiōe in con-

senfu quo ad canonicos. i. vt de nouo consentiant, & sic, de eodem in genere, ad quod de postu. præla. c. bonæ. vel si in telligatur si in priori consensu consistant, vel si intelligatur de consensu episcopi electi, cui papa vult facere gratia, vtro bique totum quod fit, gratia est. Quæro an episcopus consecratus i terminis huius decre. possit dici consecratus ad aliquam ecclesiam specificè, & si non est consecratus, an consecratus sit saltem in genere, ita quod si episcopus & possit expedire inuitatus illa q̄ sunt ordinis? dicit hic Hosti. q̄ specificè hic ad nullam fuit consecratus, fuit tamen consecratus ad generalem, ad quam quilibet consecratur, cum vnica sit tantū ecclesia. sic interdum professus certam religionem, non est obligatus illi religioni in specie, sed obligatur in genere, vt inf. de re. c. non solum. li. 6. & c. seq.

S V M M A R I V M.

- 1 Episcopus qui propria autoritate de sua ecclesia transfert se ad aliam, carebit vtraque. 5
- 2 Concessa sub nomine proprio transeunt in successorem, quando materia est eius nature, ut transeat ad successorem.
- 3 Titulus p̄sumitur ad antiquam possessionem.
- 4 Citatio non requiritur in notoriis.
- 6 Episcopus qui propria autoritate se transfert ad aliam ecclesiam, nō est priuatus prima ipso iure.

C A P. III.

- V**anto. † Eps q̄ ppria autoritate de sua ecclesia se transfert ad aliam, carebit vtraq; . h. d. cum se. Primo factum narrat. Secundo aggrauat, ibi, Non attendens. Tertio puni, ibi, ne autem. In ista decretali habemus duo principalia primo factum & aggrauationem facti. secundo p̄nā. Circa primū no. primo auctoritatē illam, quos Deus coniunxit homo non separet, induci ad aliud. s. matrimonium spirituale, & sic licet argui de carnali ad spirituale, & econuerfo, super quo dic, vt inf. de spon. c. cum apud. Not. secundo q̄ Deo reseruata, videtur papæ vicario suo reseruata. † No. q̄ concessum sub nomine proprio transit ad successorem, quando materia est eius nature, vt transeat ad successorem & sic in ponderanda dispositione an sit in rem, vel in perso, plus attenditur natura materie, quā attendatur uerborum expressio, ad hoc, supra. eo. c. i. & ii. de offi. deleg. c. quā Abbas. Et not. quod potestas episcopi transferendi spectat ad solum papam. Quarto no. ar. p̄ antiquate veneratione. Quinto no. q̄ factum a papa, ut a vicario Iesu Chri, attribuitur factum a Deo, cuius locum papa tenet in terris. No. v. q̄ translatio & quilibet dispensatio, debet in se habere vtilitatem, aut necessitatem, alias non est dispensatio, sed est dissipatio. An electus ad aliam Ecclesiam eo ipso quod alligatur alteri ecclesiæ, possit administrare bona? dic q̄ non secundum Boa. q̄a nō pōt ad aliā assumi aliter, q̄ p̄ postulationē & asumptus p̄ postulationē nō pōt administrare etiā in Ecclesia vtrāq; . q̄a hæc decre. nihil loquitur i electo. † Aliud non p̄sequuntur hic Doct. nisi de antiquitate super gl. q̄ antiquas multa potest. inter cætera dicunt quod antiquitas relectuarab onere probandi titulum, de quo. inf. de præscri. c. i. lib. vi. Venio ad secundam partem, & hic ponitur primo p̄na eligētium, secundo p̄na electi translato. No. primo vnā cām p̄næ imponendæ, ne. s. facti peruerfitas transeat plūm ptoribus in exemplū. No. secundo q̄ ep̄m tranfuisse ad aliā ecclesiam non potest esse non notorium, & patet, q̄a factū actus transeuntis potest esse notorium contra But. sed ipse diceret q̄ habet causam manentem. † No. tertio q̄ in notoriis

A D D I T I O N E S.

- a ¶ Quod antiquitas. Ex antiquitate præsumitur solemnitas interuenisse, vt not. in l. qui in aliena. in prin. ff. de acqu. hæc. adeo q̄ emphyteuta qui longitimo tempore possidet rem tanquam emphyteuticam, præsumatur habuisse debitis solemnitatibus præcedentibus, videlicet cum auctoritate episcopi si est emphyteutis ecclesiastica. & per Ale. in consi. 76. inci. Circa primum de quo queritur, col. 3. in 1. vol. de quo tamen vide Ale. in consi. 17. inci. visū instrumenti locationis. in 4. vol. vbi dicit q̄ ex antiquitate præsumitur solemnitas quando non potuit illa solemnitas probari. alias secus. vide Fel. in c. siue. col. 19. de re iud.
- b ¶ Ab onere probandi titulum. Adde tu de hoc per Barto. in l. foramen. ff. de fer. vrb. præd. Pau. de Call. in l. 1. s. si. ff. de aqua quo. & est. Alex. in l. seruantes. l. 2. grande. ff. de seruitu. urba. Bald. in l. scitu. col. 2. in glo. 4. C. de præscrip. 30. 22. & Pau. de Call. conf. 5. in prin.